

Folium officiale Dioecesis Lavantinae.

Cerkveni zaukaznik za Lavantinsko škofijo.

Kirchliches Verordnungs-Blatt für die Lavanter Diözese.

Inhalt. 94. Breve des Heiligen Vaters anlässlich des eucharistischen Kongresses. — 95. Motu Proprio Pii PP. X. de catholicorum in exteris regiones emigratione. — 96. Decretum S. Congregationis de Religiosis de postulatu in monasteriis votorum solemnium. — 97. Decretum S. Congregationis de Religiosis de professione religiosa

in mortis periculo permittenda. — 98. Weisungen zur Abschließung von Verträgen. — 99. Križev pot za podružno cerkev sv. Treh kraljev v Tinjah. — 100. Škofijska kronika. — 101. Literatur. — 102. Diözesan-Nachrichten.

94.

Breve des Heiligen Vaters anlässlich des eucharistischen Kongresses.

Dilecto Filio Nostro Gulielmo S. R. E. Diacono
Cardinali van Rossum.

PIUS PP. X.

DILECTE FILI NOSTER, SALUTEM ET APOSTOLICAM
BENEDICTIONEM.

Ad sollemnem catholici orbis conventum Eucharisticum, quem nosti hoc anno actum iri Vindobonae mense Septembri, cum de more unus e S. R. E. Cardinalibus sit Nobis deligendus, qui Nostram Personam gerat, placet, dilecte Fili Noster, id munus mandare tibi: quem propterea per has ipsas Litteras Legatum Nostrum renuntiamus. Dignum honestissima legatione cum singularis tua te solertia, tum pietas facit; nec dubitamus, quin mandatum ita executurus sis, ut in eam bonorum celebritatem non modo pontificiae auctoritatis decus, sed plane animum Nostrum afferas, pereupidum, uti par est, omnium rerum, quae ad augendum divini Sacramenti cultum pertineant. Equidem valde vellemus Ipsi praesentes adesse sacris istis sollemnibus, quibus tu praesidebis Nostrum nomine: adeo splendida et magnifica sanctaeque laetitiae plena nuntiantur fore. Etenim is est ardor hominum clarissimorum, qui omnem rei apparatus curant; ea frequentia religiosissimorum civium, qui operam iis atque studium navant; ea est amplitudo ac dignitas urbis, in quam per dies praestitutos piorum se multitudo undique gentium congregabit, ut qui tribuentur honores Sacratissimae Eucharistiae praeclaros, si unquam alias, et vere triumphales esse oporteat.

In quo peculiare eaeque summae debentur a Nobis laudes carissimo Filio Nostro, Francisco Iosepho, Imperatori et Regi Apostolico, qui, ut est diligentissimus Religionis Nobisque maxime deditus, consilium huius habendi coetus mature omni prosecutus gratia, decretas sollemnitates splendore maiestatis suae nobilitare cogitat; cuius exemplo Serenissimi Archiduces matronaeque pri-

mariae ex Domo Augusta iam dudum incredibili sedulitate inceptum adiuvant.

Itaque conventus Vindobonensis futurus est, ut prospicitur, insignis ad gloriam Iesu Christi; sed non minus sit volumus ad communem fructum. Multum quidem est, frequentes in contemplationem Mysterii Eucharistici convenire bonos, ex eoque communiter petere, unde evadant quotidie meliores. At vero qui hoc Sacramentum caritatis rite colunt, omnino non decet ita suae ipsorum utilitati studere, ut salutem negligent plurimorum, quos aut ignorantia aut incuria aut fastidium ab huius divini Epuli communicatione distinet. Videant quam periculose aegrotet humana societas, quantoque virtutum omnium torpore languescat, Illum ab se segregans, qui unus curare eam potest; cum tamen Ipsum suus erga homines immensus amor, Sacramenti huius artifex, perpetuo in terris non visum detineat. Hoc igitur spectare huc summa contentione niti eos percipimus, ut ex Eucharistia, tamquam ex suo uberrimo fonte, vita Iesu largius in omnes influat, nec solum in animos singulorum privatosque mores, sed etiam in instituta populi universosque ordines civitatis. Neque enim licet aut privatim cum virtute vivere, aut publice tranquillitatem ordinis tueri, nisi divina vis Religionis comprimat motus animi turbidos, ac persuadeat haec caduca bona contemnere in expectationem immortalium. Nos vero communibus consiliis studiisque vestris maxime iuventutem commendamus; quae cum spem contineat futuri temporis, non est mirum, si potissime ab inimicis Crucis Christi petitur vel per fallacias doctrinae, vel per illecebras voluptatum. Confidere autem libet fore, ut quot Vindobonensi coetui interfuerint adolescentes, tot professionem catholicam posthac in omni actione vitae constanter retineant, animoseque defendant. Ceterum divinus hominum Redemptor, de cuius infinitis laudibus multiplex fiet ab egregiis oratoribus praedicatio, cuius

benignitas celeberrimis supplicationibus implorabitur; Ipse, qui nihil habet antiquius quam ut quotquot laborant et onerati sunt, reficiat, profecto super eiusmodi conventum suorum munerum ubertatem effundet. Quorum sit auspex Benedictio Apostolica, quam tibi, dilecte Fili Noster, et omni-

bus, qui in eodem conventu aderunt, imprimisque augusto Imperatori ac serenissimae Domui eius amantissime impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XV. Augusti MCMXII, Pontificatus Nostri anno decimo.

Pius PP. X.

95.

Motu proprio Pii PP. X. de catholicorum in exterarum regiones emigratione.

Cum omnes catholicos Ecclesia materno studio complectatur, tum peculiari quadam sollicitudine caritatis eos prosequitur, qui, ut victum labore quaerant, aut meliorem sibi fortunam comparent, relicto natali solo in longinqua migrant, ubi saepius eis timendum est, ne, dum mortalis vitae rationibus prospiciunt, lamentabilem sempiternae iacturam faciant. Plura enim et illustris Nostri Decessoris et Nostra testantur acta, quanto opere Apostolica Sedes bonorum societates foveat in salutem emigrantium institutas, quantamque praesertim adhibeat curam, ne Antistites sacrorum patiantur in re tam gravi pastorem industriam suam desiderari. Iam vero, cum ob aucta populorum commercia et expeditiores comitatus aliasque causas plurimas, quotidie in immensum crescat emigrantium numerus, intelligimus Nostri muneris esse idoneum aliquod reperire providentiae genus, quo quidem horum omnium filiorum temporibus succurramus. Equidem valde commovemur maximis periculis, in quibus religio moresque versantur tot hominum, qui, ut plurimum, ignari regionis et linguae, atque ope sacerdotum suorum destituti, spiritualis vitae adiumenta nec ipsi sibi parare possunt, nec, quantum satis est, expectare ab Ordinariis locorum aut a consociationibus iis, quae in id sunt institutae. Quae vero ad medendum his tantis incommodis excogitata sunt, optatum non solent habere exitum, propterea quod eorum, qui in hac gravissima causa elaborant, laudabiles conatus aut operis magnitudine superantur aut consensum et unitatem saepe non assequuntur. — Nos igitur, tempus esse iudicantes necessitatibus tam magnae multitudinis stabili quadam ratione in perpetuum subveniendi, cum S. R. E. Cardinales e Sacra Congregatione Consistoriali in

consilium adhiuerimus, Motu proprio ac de Apostolicae potestatis plenitudine, apud eam ipsam Congregationem *novum Officium, seu Sectionem ut aiunt, de spirituali emigrantium cura* constituimus. Huius Officii partes erunt, quaerere et parare omnia, quaecumque opus sint, ut in iis quae ad salutem animarum pertinent, emigrantium latini ritus melior conditio fiat, salvo tamen iure Sacrae Congregationis Fidei Propagandae in emigrantes ritus orientalis, quibus eadem Congregatio pro suo instituto opportune consulat. Ac de sacerdotibus ipsis emigrantibus hoc idem unice cavebit Officium; ad quod propterea praescriptiones ea de re, decretis Sacrae Congregationis Concilii datas, avocamus. — Itaque Sacra Congregatio Consistorialis, accedente Ordinariorum studio, quorum quidem ipsa confirmabit fovebitque in advenas auctoritatem, suffragante etiam opera consociationum emigrantibus adiutandis, quarum beneficam actionem, quocumque res postulaverit, diriget, divino munere poterit et quae sint, pro varietate regionum, necessitates emigrantium cognoscere, et quae peropportuna visa fuerint malorum remedia decernere. Confidimus autem fore, ut quicumque catholicam rite colunt fidem, opus tam sanctum in salutem fratrum institutum precibus atque etiam opibus, pro sua quisque facultate, promovere velint, praesertim cum pro certo habere debeant summum Pastorem et Episcopum animarum nostrarum sua ipsorum caritatis officia amplissimo in caelis praemio remuneraturum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XV. mensis Augusti MCMXII, Pontificatus Nostri anno decimo.

Pius PP. X.

96.

Decretum S. Congregationis de Religiosis de postulatu in monasteriis votorum solemnium.

Quo propositum vitae religiosae perpetuo proficiendae melius exploretur, et dignitati status religiosi uberius consulatur, imminutis, in quantum fieri possit, defectionibus, Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Cardinales sacrae Congregationis de Religiosis, in plenariis comitiis ad Vaticanum habitis die 2. Augusti 1912, sequentia statuerunt, nempe :

1. Quaelibet Postulans in Monasteriis votorum solemnium et clausurae papalis poterit admitti, sine praevia S. Sedis venia, servatis tamen allis de iure servandis.
2. Quaelibet Postulans, antequam Novitiatum ingrediatur, probanda erit per tempus, et iuxta modum, in propriis cuiusvis Monasterii Constitutionibus praescriptum.
3. Si nihil in istis quoad haec statuatur, tunc pro-

batio facienda est saltem per sex menses, ita tamen, ut Postulantes, intra septa Monasterii, probationis causa, admissae, utantur veste modesti coloris, diversa ab habitu Ordinis, quem non induant, nisi quando Novitiatum proprie dictum inchoaturae sint.

Facta autem de his omnibus fidei relatione sanctissimo Domino nostro Pio Papae X. per infrascriptum sacrae

Congregationis Secretarium die 5. Augusti 1912, Sanctitas Sua eadem approbare et confirmare dignata est. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae, ex Secretaria sacrae Congregationis de Religiosis, die 15. Augusti 1912.

L. † S. **Fr. I. C. Card. Vives, Praefectus.**
† **Donatus, Archiep. Ephesus, Secretarius.**

97.

Decretum S. Congr. de Religiosis de professione religiosa in mortis periculo permittenda.

Spirituali consolationi Novitarum sancti Dominici volens consulere, et ne caelesti religiosae professionis merito ipsae careant, quo professae moniales ex benignitate sanctae Sedis gaudent, S. Pius V. Constitutione *Summi Sacerdotii* data die 23. Augusti 1570, concessit et indulsit ut quoties aliqua ex iisdem Novitiis nondum professa, de aliqui medici iudicio, ab hoc saeculo transitura conspiceretur, ipsa, dummodo in aetate legitima esset constituta, valeret in mortis articulo regularem professionem ante finem novitiatu emittere; atque adeo Novitiae sic decedentes consequi possent indulgentias et alias gratias, quas moniales vere professae consequerentur. Nec non iisdem monialibus novitiis tunc ita professis decedentibus plenariam peccatorum suorum indulgentiam et remissionem in forma Iubilaei largiri dignatus est.

Huiusmodi favor, vi communicationis privilegiorum, fuit extensus ad omnes moniales et religiosos viros qui cum Dominicana familia in privilegiis communicant. Simile deinde privilegium alia religiosa Instituta a Romano Pontifice peculiariter obtinuerunt, vel in eorum Constitutionibus a S. Sede approbatis dispositio inducta est qua liceret ante expletum novitiatum professionem recipere Novitorum qui in mortis periculo versarentur. Quin immo nec desunt Superiores religiosi, qui putantes se quoslibet bonorum spiritualium sui Instituti participes efficere posse Novitios periculose decumbentes, hos ad professionem etiam perpetuam admittunt.

Quapropter sanctissimus Dominus noster Pius PP. X. in audientia concessa infrascripto Cardinali Praefecto die 3. Septembris 1912, ut in re tam gravi omnes dubitationes submoveantur, ac cupiens pro animarum bono hoc privilegium extendere, haec statuere dignatus est:

In quocumque Ordine, vel quavis Congregatione aut Societate religiosa, vel monasterio sive virorum sive mulierum, vel etiam in Institutis in quibus, quamvis vota non emittantur, in communi tamen vita agitur, more Religiosorum, liceat exinde Novitios, seu Probandos, qui medici iudicio graviter aegrotent, adeo ut in mortis articulo constituti existimantur, ad professionem vel consecrationem aut promissionem iuxta proprias Regulas seu Constitutiones admittere, quamvis tempus novitiatu vel probationis nondum expleverint.

Attamen, ut novitii seu probandi ad supradictam professionem aut consecrationem aut promissionem admitti queant, oportet:

1. Ut novitiatum seu probationem canonice inceperint.
2. Superior, qui Novitium seu Probandum ad professionem vel consecrationem aut promissionem admittit, sit ille qui monasterium vel novitiatu aut probandatus domum actu regat.

3. Formula professionis vel consecrationis aut promissionis sit eadem quae in Instituto extra casum aegritudinis in usu est; et vota, si nuncupentur, sine temporis determinatione aut perpetuitate pronuntientur.

4. Qui huiusmodi professionem, consecrationem vel promissionem emisit, particeps erit omnium omnino indulgentiarum, suffragiorum et gratiarum, quae Religiosi vere professi in eodem Instituto decedentes consequuntur; eidem autem plenaria peccatorum suorum indulgentia et remissio in forma Iubilaei misericorditer in Domino conceditur.

5. Haec professio vel consecratio aut promissio, praeter gratias in praecedenti articulo enuntiatas, nullum omnino alium producit effectum. Proinde:

- A) si Novitius seu Probandus post huiusmodi professionem vel consecrationem aut promissionem intestatus decedat, Institutum nulla bona vel iura ad ipsum pertinentia sibi vindicare poterit;
B) si convalescat antequam tempus novitiatu seu probandatus expiret, in eadem omnino conditione versetur ac si nullam professionem emisisset; ideoque a) libere, si velit, ad saeculum redire poterit; et b) Superiores illum dimittere valent; c) totum novitiatu seu probandatus tempus in singulis Institutis definitum, licet si ultra annum, explere debet; d) hoc tempore expleto, si perseveret, nova professio seu consecratio vel promissio erit emittenda.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis de Religiosis, die 10. Septembris 1912.

I. C. Card. **Vives, Praefectus.**
L. † S. † **Donatus, Archiep. Ephesus, Secretarius.**

Weisungen für Abschließung von Verträgen.

Mit Erlaß vom 1. Juli 1912, Zl. 6²⁴⁷⁴1912 hat die hochlöbliche k. k. Statthalterei anher das Ersuchen gestellt den hochwürdigen Pfarrämtern die Weisung zu erteilen, beziehungsweise in Erinnerung zu bringen, daß zwecks Überprüfung abzuschließender Verträge stets nur Vertragsentwürfe und nach dem neuesten Stande ergänzte und vom Grundbuchsamte bestätigte Grundbuchsauszüge vorzulegen sind.

Solche Weisungen sind schon im Jahre 1900 im Kirchlichen Verordnungs-Blatte vom 1. Juni 1900 Nr. VI Abf. 43 veröffentlicht worden und werden dieselben im wesentlichen zur genauen Darnachhaltung reproduziert.

„Es ereignet sich nicht selten der Fall, daß eine Pfründen- oder Kirchenvorstehung in die Lage kommt, einen Vertrag, der das Interesse der Pfründe oder der Kirche wesentlich tangiert, verabreden und abschließen zu müssen. Hierbei kommt es nicht bloß auf die Vertragsbedingungen, sondern auch auf den Wortlaut des Vertrages an, damit das Interesse der Pfründe oder der Kirche gewahrt und der Gefahr einer Übervorteilung der Pfründe, beziehungsweise der Kirche oder jener eines Prozesses im vorhinein begegnet wird.

Da überdies für jede Veränderung der Substanz des Pfründen- oder des Kirchenvermögens die kirchliche und landesfürstliche Bewilligung nach den bestehenden Gesetzen erforderlich ist, diese aber nicht erfolgen kann, wenn die in Frage stehenden Verträge nicht rechtsförmig verfaßt sind, so liegt es auf der Hand, daß die Pfründen- und Kirchenvorstellungen dieser sich im vorhinein versichern sollen, damit von den Behörden der Vertrag nicht für ungültig erklärt oder erst durch Nachträge korrigiert werden muß. In beiden Fällen erwachsen für die Pfründe, beziehungsweise für die Kirche überflüssigerweise Auslagen, die nicht eintreten würden, wenn der bezügliche Vertrag richtig verfaßt wäre.

Um nun dieser Unzukömmlichkeit, sowie anderen Komplikationen, die aus unrichtig oder mangelhaft verfaßten Verträgen sich ergeben können, nach Möglichkeit zuvorzukommen, ergeht hiemit an die wohllehrwürdigen Seelsorgspriester die gemessene Weisung, jeden Vertrag, ob er nun die Erwerbung

eines Objectes für die Pfründe oder die Kirche, oder die Veräußerung oder Verpachtung eines kirchlichen oder pfründlichen Stamm-Objectes betreffe, ausnahmslos vorerst im Entwurfe anher einzusenden und das Ansuchen um kirchliche und landesfürstliche Bewilligung zur Abschließung des verabredeten Vertrages demselben beizufügen. In Betreff dieses Entwurfes ist es gemäß dem Schreiben der wohlloblichen k. k. steierm. Finanz-Prokuratur vom 22. Mai 1900 Z. 5902 sehr zweckmäßig, solchen halbbrüchig zu schreiben, da dadurch ermöglicht wird, Einschaltungen oder Abänderungen, wenn sie notwendig sein sollten, in demselben unmittelbar ersichtlich zu machen und so weitwendige Darlegungen in den Zuschriften zu vermeiden. Indem aber die Überprüfung des Vertragsentwurfes füglich nur in dem Falle geschehen kann, wenn die nötigen Prüfungsbehelfe dem Entwurfe beiliegen, so sind solche stets diesem schon beizugeben. Wenn sodann die Bewilligung zur beantragten Transaktion erfolgt und der überprüfte Vertragsentwurf an die Pfründen- oder Kirchenvorstehung rückgelangt ist, so hat sie genau an die Weisungen, welche im Begleitschreiben angegeben werden, bei der Ausfertigung sich zu halten und neue, eigenmächtige Änderungen im Vertrage nicht vorzunehmen.

Hierbei wird bemerkt, daß Verträge, welche die Pfründe betreffen, nur der Pfarrer als legaler Vertreter der Pfründe zu fertigen hat, während Verträge, bei denen sich um das Vermögen der Pfarr- oder Filialkirchen handelt, gemäß der Bestimmung des § 32 der fürstbischöflichen Lavanter Ordinariats-Kurrende vom 22. September 1859, Nr. 1599, die Kirchenvorstehung d. h. der Pfarrer und die beiden Kirchenpropste zu unterfertigen haben. Nach § 3 des Gesetzes vom 4. Juni 1882, R.-G.-Bl. Nr. 67 ist eine Legalisierung der Unterschriften der Kirchenvorstandsmitglieder nicht erforderlich und hat demnach stets zu unterbleiben.

Wenn schließlich der Vertrag ordnungsgemäß ausgefertigt ist, so ist er samt allen Beilagen, die bereits den Behörden vorlagen, — den Vertragsentwurf mitgerechnet — wieder anher zur Genehmigung in Vorlage zu bringen.“

Križev pot za podružno cerkev sv. Treh kraljev v Tinjah.

V knjžici „Izpovednice, pridižnice in križevi poti v cerkvah Lavantinske škofije. V Mariboru, 1912“ bemo na strani 107 opis križvega pota, ki je bil nekaj v župnijski cerkvi v Tinjah, potem v podružnici sv. Urha in ki bi se naj ob priložnosti cerkveno pravilno postavil v podružni cerkvi sv. Treh kraljev. Ker so pa na križevem potu še zaznamenovani odpustki, ki se vsled

določbe papeža Klementa XII. z dne 3. aprila 1731 ne smejo več zapisovati na postaje, se je naznanilo g. župniku v Tinjah, da naj pošlje ta križev pot semkaj v škofijski muzej in da so premilostljivi gospod nadpastir pripravljene, preskrbeti na svoje stroške nov primeren križev pot za omenjeno podružnico. In tako se je tudi zgodilo. Stari križev pot je zdaj v škofijskem muzeju,

Evharistične tridnevnicе. — a) Sv. Križ pri Ljutomeru. — Iz poročila kn. šk. župnijskega urada z dne 11. julija 1912, šte. 193, posnamemo to-le: Letošnje leto je evharistično. Prejeli smo v tem letu od našega prevzvišenega kneza in škofa prekrasna evharistična pastirska lista, o Jagnjetu božjem in o Pelikanu. Ta dva lista, sicer pomenljiva za vso škofijo, sta imela še poseben pomen za našo župnijo. V tukajšnji cerkvi v slikanih oknih presbiterija se nahajata namreč obe omenjeni podobi našega evharističnega Boga. Na epistelski strani je podoba Jagnjeta, kateremu teče iz prsi curek krvi v kelih, na evangeljski strani pa je podoba Pelikana, ki hrani s svojo krvjo 3 mladiče. Okni s tema podobama sta kaj primerno ravno ob straneh glavnega altarja. Z velikim zanimanjem so torej verniki poslušali temeljito razlaganje pomena teh podob, ki sta jim bili dosedaj nekaj skrivnostnega. Kakor vsako leto, se je tudi letos tukaj vršila dne 12. in 13. junija večna molitev. Pa letos se je pridejal k pobožnosti še en dan in sicer dan 14. junija, ko smo obhajali prelepi praznik presv. Srca Jezusovega. Iz dvadevne večne molitve je letos nastala evharistična tridnevnicа. Evharistične govore je imel č. o. kapucin iz Lipnice in sicer vsak dan po dva govora t. j. zjutraj in zvečer. Neutrudljivo se je vse 3 dni izpovedovalo. Tudi šolarji obeh šol so prejeli ob tej priliki sv. zakramente. Na pomoč so nam prišli sosednji gg. duhovniki. Udeležba je bila vse tri dni zares veličastna. Zlasti slovesen pa je bil sklep na praznik presv. Srca Jezusovega, ko so mnogoštevilna belo oblečena dekleta, ki so se vse dni redno vrstila kot častna straža pred Najsvetejšim, imela skupno sv. obhajilo. Vsled deževja žalibog ni bilo mogoče privediti procesijo z Najsvetejšim. Vkljub temu je ta pobožnost, pri kateri je 1300 vernikov in sicer gotovo do polovice moških prejelo presv. Rešnje Telo, čez vse veličastno uspela. Kako močno so tukajšnji župljani vneti za letošnji evharistični shod, se lahko razvidi tudi iz tega, da se je iz župnije za shod na Dunaju prijavilo 38 oseb in sicer 22 mož in 16 žen.

b) Pri sv. Štefanu se je vršila ob dnevih 7. 8. in 9. julija slovesna evharistična tridnevnicа, katere so se župljani s šolsko mladino vred z genljivo pobožnostjo udeleževali. Krog 800 sv. obhajil se je razdelilo. Nad vse veličastna je bila v nedeljo zvečer po sklepu večne molitve teoforična procesija, pri kateri je bilo nad 50 ovenčanih deklic. Drugi dan je bilo zjutraj in ob 10. sv. opravilo s pridigo in popevano sv. mašo z dvema sv. blagoslovoma. V torek zjutraj pa se je pobožnost končala s sv. mašo z dvema sv. blagoslovoma in obhajanjem. Voditelju pobožnosti bodi na tem mestu izrečena zaslužena zahvala za njegovo neumorno delovanje na pridiznici in v izpovednici. Bog plati!

c) Odlična slovesnost na čast evharističnemu Bogu,

kralju vekov, se je vršila ob enem s praznovanjem sv. Ane pri podružnici Sv. Ane pri Borlu v župniji sv. Barbare v Halozah dne 26. 27. in 28. julija t. l. Svečanost je vodil č. o. kapucin iz Lipnice. Kakor je došlo te dni na tisoče častilcev sv. Ane na ta prijazni vinorodni grič, tako je na stotine vernikov prejelo sv. zakramente ter molilo vse dni od ranega jutra do poznega večera Boga-človeka v presveti evharistiji. Govorov je bilo 9 deloma na čast presv. rešnjemu Telesu, deloma v počeščenje matere sv. Ane. Smelo se lahko trdi, da pol stoletja ni bilo pri tej romarski cerkvi toliko vernikov, kakor letos. Vkljub tisočglavi množici ljudij se je celo slavlje izvršilo brez vsakega najmanjšega nereda.

d) Kn. šk. župnijski urad v Olimjem poroča, da se je v tamošnji župniji dne 14. 15. in 16. avgusta t. l. obhajala tridnevnicа v počeščenje evharističnega Boga-kralja, katere so se župljani z veliko gorečnostjo in pobožnostjo udeleževali, kar so s tem pričali, da so evharistične pridige pazljivo poslušali in svete zakramente večinoma vsi prejeli, tako da je utemeljeno upanje, da bodo župljani zanaprej še gorečnejši častilci presv. altar-skega Zakramenta postali ter presv. obhajilo še z večjo vnemo prejeli.

e) K proslavi zakramentalnega Boga-kralja v evharističnem letu 1912, pri kateri razne župnije Lavantinske škofije tako lepo tekmujejo, je prinesla drobtinico tudi Kapelska župnija Vnebovzete M. B. pri Brežicah s tridnevnicо pred patrocinijem zaščitnice župnijske cerkve naše velike Gospe dne 15. avgusta t. l. V izpovednici in na pridiznici sta pomagala dva oo. frančiškana iz Brežic. Kakih 700 sre se je sklenilo z nebeško evharistično Ribo. — Bogu bodi hvala!

f) Evharistična slovesnost se je vršila od 15. do 18. avgusta v Hajdinju. Pobožnost sta vodila dva oo. minorita iz Ptuja. V izpovednici pa so pomagali sosednji č. gg. duhovniki. Evharistični Bog-človek Jezus Kristus naj vsem obilno povrne! Vsak dan sta bili dve pridigi. Spretna govornika sta s prepričevalnimi, genljivimi besedami budila v srcih poslušalcev ljubezen, najvišjo hvalo in zahvalo do evharističnega Vzveličarja. Župljani so se pridno udeleževali pobožnosti. Obhajancev je bilo 1600. Vse tri dni se je veliko sv. obhajil darovalo za sv. Očeta, potem za Njih Ekscelenco našega premilostljivega Nadpastirja, uboge duše v vicah in v nedeljo 18., na rojstni dan našega presvitlega cesarja, tudi za Njih, kot visokega protektorja evharističnega shoda na Dunaju. Lepa in impozantna je bila procesija v soboto zvečer, pred vsem dolga vrsta naših dobrih mož. Češčen, hvaljen bodi vsaki čas — Najsvetejši božji Zakrament!

g) V župnijski cerkvi device Marije na Vurbergu se je dne 17. 18. in 19. avgusta obhajala tridnevnicа na čast presv. rešnjemu Telesu. Bilo je 6 pridig. Tridnevnicо

je vodil č. o. gvardijan od sv. Trojice v Slov. Goricah, kateri je imel tudi 5 govorov. Izpovedovati sta pa pomagala dva gg. duhovnika iz sosednjih župnij. V nedeljo dne 18. avgusta zvečer je bila veličastna procesija s presv. rešnjim Telesom. Obhajancev je bilo čez 650. Slovesnost se je zaključila z govorom za ude III. reda sv. Frančiška Asiškega.

h) Pri sv. Marjeti niže Ptuja se je vršila od dne 23. do 25. avgusta t. l. evharistična pobožnost, katere so se z veliko vnemo udeleževali vsi župljani. Sv. obhajilo je prejelo 1850 in sklepne procesije z Najsvetejšim v nedeljo dne 25. avgusta se je udeležilo okoli 2000 vernikov.

i) Iz Rajhenburga se poroča naknadno za škofjsko kroniko, da se je vršila tamkaj evharistična pobožnost v dnevih 4. 5. in 6. marca t. l. Tridnevnic so vodili očetje kapucini iz Krškega. Nad 2000 sv. obhajil so prejeli župljani.

k) V Žičah se je dne 29. in 30. junija ter 1. julija tekočega leta obhajala tridnevica na čast evharističnemu Bogu ob splošni udeležbi župljanov. Tukajšnji rojak P. Ciril, kapucin iz Lipnice, je s svojimi genljivimi pridigami — bilo jih je za vsem osem — o trpljenju Jezusovem v presveti evharistiji vzbujal trajno pozornost poslušalcev. Prejeli so svete zakramente šolarji in skoraj vsi odrasli. Konec slovesnosti s procesijo s presv. rešnjim Telesom okoli cerkve dne 1. julija dopoldne je posebno povzdignila navzočnost in pomoč gospoda arhidijakona iz Konjic, ki je kot dekan ob tej priložnosti opravil ob navzočnosti več častitih gospodov kanonično vizitacijo.

l) V proslavo evharističnega leta se je pri D. M. v Puščavi vršila v dneh 15. 16. in 17. avgusta tridnevna pobožnost pod vodstvom č. o. Cirila iz Lipnice. Pobožni verniki so se vskjub preobilnemu delu pobožnosti pridno udeleževali. Prvi dan na praznik Marijinega vnebovzvetja je bilo veliko romarjev, drugi dan na god sv. Roka so pristopili očetje in matere k skupnemu sv. obhajilu, tretji dan so imeli učenci in odrasla mladina skupno sv. obhajilo. Sv. obhajil se je razdelilo v teh 3 dneh nad 1300, pridig je bilo zavsem 6. Slednja dva dni je bilo sv. rešnje Telo k molitvi izpostavljeno, pred katerim je vedno 6 do 10 belo oblečenih in ovenčanih Marijinih družbenic oskrbovalo častno stražo v glasni molitvi in v petju. Nad vse sijajen pa je bil sklep pobožnosti. V soboto so pobožni romarji že začeli prihajati ob 11. uri predpoldne. Do 3 popoldne je prišlo že 6 procesij in na glas je odmevalo petje z molitvijo v razsežni romarski cerkvi. Ob 4. uri so bile prve večernice, ob 6. uri pridiga in med pridigo je bila cerkev natlačeno polna. Po pridigi se je začela pomikati procesija z Najsvetejšim skozi razsvetljeno cerkev in okoli cerkve. Romarjev je bilo blizu 3000. Kolikor je bilo mogoče, bi se bil rad vsak udeležil procesije. Po dokončani procesiji so bile slovesne večernice in Te Deum. Za

domače župljane je bil to veseli sklep tridnevnic, za romarje Marijine pa častljiv pozdrav. Po dokončani slovesnosti reče star puščavski romar dušnemu pastirju: „Že veliko let hodim v Puščavo, pa tako veselo še ni bilo kakor letos.“ Čast in hvala evharističnemu Bogu-kralju in blaženi devici Mariji!

m) Dne 24. avgusta, na dan večne molitve presv. rešnjega Telesa in dne 25. in 26. avgusta t. l. se je obhajala v župnijski cerkvi M. B. na Polenškaku na čast presv. rešnjemu Telesu tridnevica, združena z duhovnimi vajami za župljane. Duhovne vaje je vodil č. o. kapucin iz Lipnice z veliko vnemo. Izpovedovati so pomagali sosednji gg. dušni pastirji. Župljani so pridno in pobožno poslušali besedo božjo in prejeli sv. zakramente. Nad 800 svetih obhajil se je razdelilo v teh milosti polnih dneh. Tridnevica se je zaključila s slovesno procesijo s presv. rešnjim Telesom in z zahvalno pesmijo „Te Deum“. Naj bo vse v večjo čast božjo in vzveličanje neumrjocih duš!

n) V Zavrču se je obhajala povodom letošnjih molitvenih dni v počestitev presv. rešnjega Telesa, ki je spadalo ravno v dobo evharističnega shoda na Dunaju, dne 13., 14. in 15. septembra tridnevica v proslavo evharističnega Boga-Kralja. Pobožnost je prav spretno in poljudno vodil kapucin o. Benedikt iz Celja. Vsak dan so bile tri časi in razmeram primerne pridige, katerih so se farani pridno udeleževali v kljub slabemu vremenu in obilnemu delu. Sv. obhajilo je prejelo okoli 1000 vernikov. Pobožnost se je sklenila s slovesno procesijo z Najsvetejšim in zahvalno pesmijo Te Deum. Bog daj, da tista obrodi obilen in trajen sad v srcu Zavrčskih župljanov!

o) V proslavo evharističnega leta se je priredila iz Žusma procesija k priljubljeni romarski cerkvi M. B. na Tinskem dne 15. septembra. Procesije so se udeležili večinoma vsi domačini, katerim se je v Loki pridružila še procesija iz Prevorja. Dne 12. 13. in 14. septembra pa je obilno faranov pristopilo k mizi Gospodovi v domači farni cerkvi.

p) Po preteku skoraj 37 let se je v Širjah zopet obhajal sv. misijon od dne 8. do 15. septembra 1912. Vodila sta ga dva gg. misijonarja od sv. Jožefa pri Celju. Čas je bil zelo primeren; cerkev je posvečena Brezmadežni in sv. misijon se je vršil ravno v osmini „Rojstva M. D.“ in v evharističnem tednu. V kljub temu, da so zdaj šoiske počitnice, so prišli šolarji šole na Zidanem Mostu kakor tudi iz te župnije v Turje všolani otroci polnoštevilno že prejšnji dan sv. misijona k sv. izpovedi in drugi dan k sv. obhajilu. Udeležba odraslih pri sv. misijonu je bila prav dobra vskjub temu, da je ves čas deževalo. Zlasti je bilo zelo razveseljivo, ker so možje pridno in pogostno pristopali k mizi Gospodovi. Za vsem je bilo obhajanih okoli 1400. Nad vse veličastna je bila v nedeljo 15. t. m. evharistična procesija. Ljudstva se je

zbralo nepričakovano veliko. Pridni mladeniči so nesli za možmi in pred šolarji novi misijonski križ — podoba je krasno delo Ferd. Stuflesserja, križ pa je naredil brezplačno tukajšnji faran in posestnik Strgaršek. Za šolarji jo šlo 142 deklice Marijine družbe večinoma z gorečimi svečami v rokah. Med Marijino družbo so bile tudi deklice od sv. Martina pri Litiji na Kranjskem, ki so prišle nalašč k evharistični procesiji. Na ljudstvo je napravila vsa pobožnost, zlasti pa veličastna evharistična procesija genljiv vtis. Drugi dan je bila procesija na pokopališče. Dobri župljani so se le težko ločili od blagih gospodov misijonarjev, od katerih so prejeli toliko duhovnih dobrot.

r) V Zavodnjem se je vršila po poročilu kn. šk. župnijskega urada z dne 2. oktobra 1912 evharistična tridnevnička v dnevih 27. 28. in 29. septembra 1912. V tem času je bilo presv. rešnje Telo slovesno izpostavljeno in je bil obisk obilen. Vsa župnija je bila vsak dan zbrana v ozaljšani cerkvi in je pazljivo poslušala prisrčne govore

o sv. rešnjem Telesu, Sreu Jezusovem in o pogostnem sv. obhajilu. Slovesno genotje je nastalo, ko stopi v nedeljo zjutraj — bil je god sv. Mihaela nadangelja, ob katerem dnevno obhaja tukajšnja župnija svojo vsakoletno „Večno molitev“ — na pridiznico g. misijonski vodja, spomni mnogoštevilno zbrane vernike, da je danes god Prezvzišenega knezoškofa; opiše Njihovo apostolsko gorečnost in neumnorno delovanje; razloži, kako so med drugimi zlasti tudi Oni pripomogli, da se je v naši škofiji evharistično leto tako slovesno in blagonosno obhajalo; pokaže, kako smo dolžni vsak čas moliti za svojega prevzvišenega Nadpastirja; izpodbujata vernike, da naj darujejo danes sv. obhajilo za dušni in telesni blagor svojega ljubljenega Nadpastirja. Solze, ki so se pri tem zaizkrile v očeh vseh, so pričale, kako hvaležno udani so verniki svojemu Nadpastirju. Naj ljubi Bog usliši goreče molitve vernikov, jim podeli stanovitnost v dobrem, v čemur so se v evharistični tridnevnički zopet utrdili, gospodoma misijonarjema pa bogato poplača njuni veliki trud!

101.

Literatur.

1. In der Verlagsanstalt Benziger & Co. A.-G. in Einsiedeln ist soeben erschienen „Dr. A. Gisler, Der Modernismus.“ Da in diesem Werke die große religiöse Zeitfrage über den Modernismus in eingehendster Weise behandelt wird, so wird der Ankauf dieses Buches den Priesterseminarien sowie allen höheren Lehr- und Erziehungsanstalten über Ansuchen der Verlagsanstalt vom 4. September 1912 hiemit empfohlen.

2. Im Verlage der Buchdruckerei Ambr. Opitz, Warnsdorf in Böhmen, ist soeben erschienen die zweite verbesserte Auflage der „Eucharistischen Predigten“ von P. Wenzel Lerch, S. I. Brosch. K 1:80, geb. K 2:50. — Die bisher von diesem viel erfahrenen Missionär erschienenen Schriften

zeichnen sich durchwegs durch Einheit und Klarheit, durch anziehende Darstellungsweise, durch praktische, anschauliche Auffassung der Glaubens- und Sittenwahrheiten sowie durch Reichtum an Gedanken aus. Da sich auch das vorliegende Buch durch diese Eigenschaften auszeichnet, so wird es den hochw. Herren Seelsorgern zur Anschaffung und fleißigen Benützung hiemit empfohlen.

3. Der hochwürdigen Seelsorgsgeistlichkeit wird über Ansuchen der Verlagsanstalt vorm. H. J. Manz in München-Regensburg vom 6. September 1912 zur Bestellung empfohlen: „Taschenkalender und Kirchlich-Statistisches Jahrbuch für den katholischen Klerus 1913.“

102.

Diözesan-Nachrichten.

Investiert wurden die Herren: Johann Lah, Provisor zu St. Peter bei Königsberg, auf eben diese Pfarre; Franz Letonja, Kaplan zu St. Anna am Kriechenberge, auf die Pfarre St. Judok am Rozjak und Herr Franz Ozvatič, Provisor zu St. Martin im Rosentale, auf eben diese Pfarre.

Wiederangestellt wurde Herr Anton Pinter, Dr. iuris, als II. Stadtpfarrkaplan in Windischfeistritz.

Angestellt wurde P. Rafael Grobljar, Priester des Deutschen Ritterordens, als Stadtpfarrkaplan in Friedau.

Übersetzt wurden die Herren Kapläne: Johann Baznik von Köttsch nach St. Barbara bei Ankenstein; Ignaz Brvar von Maria Neustift bei Pettau nach St. Peter bei Königsberg; Michael Großelj, von Laaf bei Steinbrück nach Trennenberg; Wenzeslaus Jastrobnik, von St. Weit bei Grobelno nach Laaf bei Steinbrück; Alois Leben von Schleinitz bei Cilli nach St. Margareten unter Pettau; Karl Malajner von St. Urban bei

Pettau nach St. Martin bei Schallek; Johann Ogradi von St. Jakob in W. B. nach St. Urban bei Pettau; Johann Ogulin von Hohened nach St. Weit bei Grobelno; Franz Planinc von St. Margareten unter Pettau nach St. Jakob in W. B.; Franz Rop von Riez nach St. Anna am Kriechenberge; Johann Zagar von Windischfeistritz nach Hohened (II).

Neuangesetzt wurden als Kapläne die absolvierten Herrn Theologen des IV. Jahrganges: Johann Blumer in Zibita; Anton Cečko in Schleinitz bei Cilli; Franz Hohnjec in Riez; Viktor Lunder zu St. Martin am Bachern; Franz Polak in Köttsch (II.); Franz Zagorsak in Maria Neustift bei Pettau und Anton Zupancič zu St. Andra in W. B.

Zu den zeitlichen Ruhestand trat krankheits halber Herr Ferdinand Zgank, Kaplan zu St. Martin bei Schallek.

Gestorben ist P. Adalbert Flere, Franziskanerordenspriester in Maria Nazareth, am 27. September im 44. Lebensjahre.

F. B. Lavanter Ordinariat zu Marburg,

am 15. Oktober 1912.

† Michael,
Fürstbischof.